

Sygn. akt IV KO 113/20

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie skazanego A. J.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 2 grudnia 2020 r.,
sprawy w przedmiocie wniosku skazanego o wznowienie postępowania
zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 12 października 2018 r.,
sygn. akt II AKa (...),
utrzymującym w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w K.
z dnia 7 maja 2018 r., sygn. akt XXI (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:
odmówić przyjęcia wniosku.

UZASADNIENIE

Skazany A. J., powołując się na podstawę określoną w art. 540 § 2 k.p.k., złożył wniosek o wznowienie postępowania w sprawie wydania wyroku łącznego, zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 12 października 2018 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w K. z dnia 7 maja 2018 r., sygn. akt XXI K (...). Podniósł we wniosku, że istnieją w sprawie podstawy „do istotniejszego zróżnicowania wyroku łącznego” oraz, że chciałby „odbyć karę poprzez wykonanie pracy na cele społeczne”, dlatego też domaga się „uchylenia wyroku co do części ograniczenia wolności”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek był oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. Powyższy przepis nakłada na sąd obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania pochodzącego od podmiotu nieprofesjonalnego pod kątem tego, czy nie jest on oczywiście bezzasadny. Kontrola ta ma charakter *quasi* formalny, co oznacza, że w jej toku nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania wniosku ani do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do wstępnego badania wniosku, w celu ustalenia warunków jego skutecznego złożenia. Wniosek, który jest oczywiście bezzasadny, bez wzywania do usunięcia braków formalnych, musi spotkać się z odmową przyjęcia. Oczywiście bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna „na pierwszy rzut oka”, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia (zob. np. postanowienia SN: z 25.09.2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016/1, poz. 5; z 6.10.2015 r., V KO 56/15).

Taka sytuacja wystąpiła na gruncie niniejszej sprawy. Wskazane przez wnioskodawcę okoliczności już *prima facie* nie mieściły się w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. Nie odnosiły się one do przedmiotu procesu i orzeczenia kończącego postępowanie sądowe, a dotyczyły kwestii związanych ze sposobem wykonywania kary, który - jak wynika z uzasadnienia wniosku - skazany chciałby zmodyfikować. Nie jest to jednak materia postępowania wznowieniowego. Jej badanie może mieć miejsce w postępowaniu wykonawczym,

a skazany posiada szerokie uprawnienia w zakresie jego inicjowania (art. 6 ust. 1 i 2 k.k.w.). Zaprezentowana we wniosku argumentacja jednoznacznie świadczyła o tym, że w ujęciu obiektywnym wniosek ten nie mógł prowadzić do wznowienia postępowania o wydanie wyroku łącznego oraz wzruszenia tego orzeczenia.

Wobec oczywistej bezzasadności wniosku, Sąd Najwyższy zobligowany był do odmowy jego przyjęcia na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

W kontekście wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu podnieść trzeba, że określona w powyższym przepisie kontrola została wprowadzona w celu wyeliminowania konieczności przeprowadzania różnego rodzaju innych czynności procesowych, mających na celu skuteczne wniesienie wniosku, który ostatecznie

nie będzie w stanie doprowadzić do wznowienia postępowania. W sytuacji stwierdzenia braku warunków do merytorycznego rozpoznania wniosku, niezasadne byłoby wyznaczanie skazanemu obrońcy z urzędu.

Mając powyższe na uwadze, a także wobec stwierdzenia, iż nie wystąpiły podstawy do działania z urzędu przez Sąd Najwyższy (art. 542 § 3 k.p.k.), orzeczono jak na wstępie.